

Člověk se jen těžko může vyléčit, jestliže nepřevzme zodpovědnost za svou nemoc

 radiouniversum.cz/milan-calabek-5-dil-clovek-se-jen-tezko-muze-vylecit-jestlize-neprevezme-zodpovednost-za-svou-nemoc

29. září 2023

Milan Calábek Díl 5/6

Text 29.9.2023 36 min Přehrát

#Zdraví

Jako granát hozený do sedimentace našich myšlenkových vzorů zapůsobil podle Milana Calábka názor Jaroslava Duška, že lidé podléhají rakovině, když nemají rádi život. Výrok vytržený z delšího rozhovoru vedl ke spuštění mediální štvance, v níž kdekdo cítil potřebu ukázat, že je mravnější, morálnější, citlivější, a jednoduše lepší než Dušek. Stranou zůstala podstata sdělení, které šmahem smetla vlna pohoršení. Náš host s mnoha odkazy na moudrost sahající nazpátek stovky i tisíce let dodává: „Proč se Jaroslav – navzdory až nenávistným útokům, nebo zradě některých jeho takzvaných přátel, nebo útoků cizích lidí – na ně opravdu nezlobí? Protože je přesvědčen, že jejich výroky vypovídají především o tom, z jak odlišných perspektiv, na rozdíl od něho, se dívají na svět, i když často v domnění, že jen jeden pohled je správný – a to jejich.“

Martina: Ty to říkáš velice erudovaně. Já bych do toho přiskotačila se svou dřevorubeckou nonšalancí a řekla bych: „Pane Bože, dej, ať nás nesvede povrch věcí. Jak to zmiňuje Jaroslav – prosím, ať nekloužeme pořád po povrchu.“ Je to tak?

Milan Calábek: Ano, je to tak. Přesně je to tak. Ano.

Martina: A řekni mi, spousta lidí stále potřebuje mít potvrzené své myšlenky, své úvahy, nebo to, co poslouchají, autoritami, a řeknou, když Jaroslav Dušek mluví o percepčních bodech: „Tak a co? Řekni mi, najdeme opravdu silnou oporu percepčních bodů třeba v klasických filozofických spisech, traktátech, v literatuře?“

Milan Calábek: Samozřejmě že jo. Jedním z prvních, kdo přispěl k rozvoji teorie percepčních bodů, byl Immanuel Kant, který přistoupil zcela odlišně k teorii poznání. A sice tak, že si uvědomil, že na jedné straně existuje svět, na který se díváme svými smysly, který vnímáme svými smysly a nervovou soustavou, a nazval ho jevovým, fenomenálním světem – v Jaroslavově adaptaci Čtyř dohod je to takzvaný tonal, používá tento termín – zatímco to podstatné, co uniká našim smyslům a rozumu, nazval světem o sobě, nebo věcí o sobě. Důležité na tom je to, že my nevnímáme svět, že my nevidíme to, co je, ale my to vytváříme, spoluvytváříme. Naše smysly nezrcadlí skutečnost venku, vibrace, které tam jsou, ale vytvoří tento svět, který je podle Kanta naší představou – je čistou fikcí. Je vlastně jenom, dalo by se říci, halucinací. Ale nejenom to, Kant udělal takzvaný Koperníkovský obraz, on to sám to tak nazval, kdy upozornil na to, že o tom nerozhodují předměty, které máme, ale rozhodujeme o tom my způsobem, jak je vnímáme. A to je obrovsky důležité.

Martina: To je důležité, protože vlastně svým způsobem to, co tedy Jaroslav říká mnohdy trefně, leč slovy prostými, nehledanými, je vlastně věc, která stojí na nových základech naší filozofie.

Milan Calábek: Přesně tak. Přesně tak, ano. A z tohoto hlediska se právě na to můžeme dívat. A teďka, čím jsme na nižším vývojovém stupni, čím jsem na nižší příčce žebříku, tím víc nám tento fenomenální svět, ten povrch světa, jeví jako skutečný. Jakmile vystoupíme trošku výše, jako Kant, tak ho v tom momentě najednou vidíme jako neskutečný. A skutečně svět o sobě, ke kterému zdánlivě nemáme přímý přístup, tak když vystoupíme ještě výš, dostáváme se k tomu, že tento svět není ani skutečný, ale ani neskutečný. Už jsme u Šankary, dostáváme se k jeho klíčovému koánu, který říká, že svět je iluze, kdy skutečný je jenom Brahman, ale Brahman je svět. A to je podstatné. To je strašně důležité.

Martina: To znamená – svět je iluze...

Milan Calábek: Ano.

Emergeneze je konfigurace genů, díky které máme individuální vlastnosti, které se ještě nikdy nevyskytly, protože geny zděděné od otce a matky se můžou zkombinovat tak, jak se nikdy nezkombinovaly

---

Martina: Skutečný je jenom jeho vykladač?

Milan Calábek: Skutečný je Brahman, To je podstata. A Brahman je svět. To je hodně těžký koán k pochopení, ale jakmile to pochopíš, dospěješ k osvícení. Podle Rámána Maharišiho.

Martina: To nevadí, já mám čas.

Milan Calábek: Jde o to, že se zde zapojují vlastně dva přístupy. První přístup je dualistický. První dva verše jsou dualistické: Svět je iluze. Druhý verš: Brahman je skutečný. Zase dualisticky. A nedualismus, ani tak, ani onak říká, že Brahman je svět.

Martina: Řekni mi, v minulosti se filozofové, myslitelé, nebo náboženští lídři, také tak nenávistně přeli o tyto otázky, jako to můžeme vidět teď, když někdo popisuje tělo, nemoci, způsobem, jako Jaroslav, a ostatní mu to třeba vyvrací?

Milan Calábek: Zcela určitě. Samozřejmě. Šankaru označovali za zakukleného buddhistu, to už buddhismus padl, když byla Indie obsazená muslimskými vojsky. A proto pořád stejným způsobem velice aktivně spolu polemizovali sofisté, a podobně v antické filozofii, a tak podobně. To je věčný běh.

Martina: Nic nového.

Milan Calábek: Nic nového pod sluncem.

Martina: Přesto by člověk čekal, že budeme, když ne vzdělanější a osvícenější, tak alespoň velkorysejší.

Milan Calábek: To spíš asi ne.

Jarda Dušek mluvil o tom, že když jsme připraveni o náš skutečný příběh, nenaplníme své osudové volání, důvod, proč žijeme, často ztrácíme vůli k životu

---

Martina: Pojdme se ještě vrátit k té samotné podstatě tohoto sporu: Já si tam uvědomuji, že Jaroslav vlastně mluvil o svojí mamince. Jaroslav si dovolil citovat pouze svou zkušenost a řekl: „Moje maminka zemřela na rakovinu. To byla její volba. Všichni umřeli na rakovinu, babička, děda z máminy strany. A co je to rakovina? Tak se ptejme. Umřeli na rakovinu, a vy si myslíte, že ten člověk umřel na rakovinu? A já si myslím, že umřel na to, že nenávidí život. To vím. Ten člověk nemá rád život, nemá rád sám sebe.“ To byl vlastně nejvíc kontroverzní Jaroslavův výrok. Řekni mi, jak tento výrok konkrétně vnímáš ty? Já si myslím, že ve světle toho, o čem jsme se bavili, má Jaroslav nárok na to, aby řekl příběh své maminky.

Milan Calábek: Zcela určitě. Jaroslav jí tehdy sehnal všechny – když se maminka ocitla v nemocnici s rakovinou dělohy, a současně na rakovinu umírala babička, předtím umřel dědeček v šedesáti letech, a byly tam další velké problémy – to Jaroslavovi bylo tenkrát 33 let – sehnal pro maminku všechny dostupné knížky o této nemoci, o její alternativní léčbě, dokonce i nějaký samizdat. A jeho maminka je odmítala číst, rozdala je ostatním pacientkám, neměla vůli dál žít, a byla smířena s tím, že odchází. Vůli k životu obvykle ztrácíme, když jsme připraveni o náš skutečný příběh, když nenaplníme své osudové volání, které vypovídá o tom, že existuje nějaký důvod, proč žijeme, které našemu každodennímu, někdy úmornému, těžkému nejrůznějšímu pobývání, dává hlubší význam a smysl.

Martina: A ta maminka zkrátka nenaplnila svůj osud?

Milan Calábek: Ano, tam je prostě toto. Protože ještě, než se narodíme – to je stará legenda, stará představa – nám něco přisoudily sudičky. Dnes bychom mohli spíš mluvit – teď si dovolím odbočit – o emergenzi. To je specifická konfigurace genů, díky které máme vlastnosti, které se nevyskytly třeba v té určité rodině,

ale ani vůbec nikdy ve skutečnosti, protože geny dědíme od otce, od matky, a můžou se zkombinovat tak, že se objeví geny, které se dřív nikdy nezkombinovaly, a můžou vytvořit naší individuální jedinečnost, náš obrovský potenciál.

Když nezrealizujeme svůj potenciál, talent, tak na podvědomé, nebo nevědomé úrovni víme, že jsme promarnili svůj život, a přestaneme usilovat o jeho zachování

Martina: Třeba talent.

Milan Calábek: Ano, třeba talent. A když nenastoupíme cestu k realizaci tohoto potenciálu, tohoto talentu, k tomu, co opravdu jsme, tak víme, na hlubší podvědomé, nebo nevědomé úrovni, že jsme promarnili svůj život, a přestaneme usilovat o jeho zachování. Čím víc se zpronevěříme svému osudovému poslání, tím blíž jsme smrti. Jaroslavova maminka byla nesmírně nadaná. Už jako čtrnáctiletá vyhrála nějakou celostátní soutěž, v recitaci, byla oceněna, ale jí se nepodařilo, a neměla možnost, z mnoha důvodů, tento talent realizovat.

Martina: Takže ona nám povila Jaroslava, vychovala Jaroslava, připravila ho na život, ale svůj osobní příběh vlastně nemohla žít.

Milan Calábek: Ano, nenaplnila ho, vůbec ho nenaplnila. Na to, co bylo osudové volání, na vlastně nemohla reagovat.

Martina: A proto si myslíš, že ztratila vůli žít?

Milan Calábek: Ano, ztratila vůli žít. Protože vůle žít – jak jsme tady mluvili o Kantovi, tak bychom se jenom letmo mohli vrátit k jeho nejlepšímu, a nejvíc indickému filozofovi, jeho žákovi, kterým je Schopenhauer. Který věc o sobě, svět o sobě, nazývá vůlí.

Martina: Svět jako vůle a představa.

Milan Calábek: Ano, přesně, svět jako vůle a představa. A jestliže tuto vůli k životu – já teďko nemluvím o Schopenhauerovi, ale vracíme se zpátky – ztrácíme, tak ztrácíme všechno. V tom

momentě už nemáme sílu. Nemáme sílu, jak říká Hamlet, čelit prakům, šípům, rozkacené zuby, znova vstávat a znova se zvednout, a znova jít do boje. A to se přihodilo jeho mamince. Ale samozřejmě je tady ještě jedna věc, daleko důležitější, a k té se dostaneme.

Martina: Když jsme si už předtím povídali na toto téma, tak mě asi nejvíc oslovila věta, kterou jsi mi řekl, že se člověk nemůže vyléčit, pokud nepřevzme zodpovědnost za svou nemoc. Ke mně tato věta dolétla, zpracovávám si ji. Ale, přesto, vysvětli nám, jak vnímáš tuto vzkaz, že člověk převzme zodpovědnost za svou nemoc.

Milan Calábek: Já bych se teďka, když dovolíš, zase vrátil trošku k antické filozofii, protože bez toho se neobejdu. A sice k dvoupojetí kosmických sil, kterou Empedoklés, jeden z největších filozofů před Platónem, nazval láskou a svárem, které strukturují dynamismus čtyř živlů. Kdy láska sjednocuje, tak svár, nebo nenávisť, rozděluje. A byl přesvědčen, že láska působí jako kreativní síla, jako něco naprosto úžasného, bez čeho se neobejdeme.

Jaroslav toto dobře ví a zná, protože Sicílii miluje, a mnohokrát tam byl – a kdykoli jsem na Sicílii jel, tak mi vždycky říkal: „A ještě se podívej tady, nezapomeň se podívat tam, na velice málo navštěvovaná a nesmírně zajímavá místa, a samozřejmě na Agrigento, na Údolí chrámů, kde Empedoklés v době Magna Graecia působil. Platón dal této neosobní síle, kterou nazval Empedoklés láskou, božskou podobu Eróta. A ještě ho rozdělil na pozemského a božského. Ficinova platónská akademie odvodila platonickou lásku právě od toho božského, od toho božského Eróta. Fichte třeba chápal, tak jako Jaroslav, božský Erós jako zamilovanost do života, zatímco v Goethovi, ve Faustovi závěr zní: „Za věčným ženstvím spějme výš!“, kde je Erós spojen s ženstvím, provázán s mužstvím a podobně. A tady se vlastně setkáváme s něčím, co souzní se současnou dobou. Freud se inspiroval Platónem, inspiroval se Empédoklem, a přenesl tuto božskou sílu na biologickou rovinu, přenesl Eróta z božské roviny, na instinkt, na pud.

Nepatrná síla, banalita, která nás v dětství zranila, nás může odklonit od vnitřního božství, Erótu, lásky k životu, aniž bychom si to dlouho uvědomovali

---

Martina: Ponížil ho trochu.

Milan Calábek: O to jsme se kdysi strašně přeli. Ano, velice přeli. Byly to veliké diskuse, jestli jde o instinkt, nebo jestli jde o něco vyššího, a podobně. Ale u Freuda je to jednoznačně na instinkty – na instinkt k životu, a instinkt k smrti. A Jaroslav, který říká, že jsme událostí, jako vesmír, ale stejně tak, jako v každé události, jako ve vesmíru, jsou v nás uvedeny všechny možné verze životního příběhu, a proto my, když si vybereme ten pro nás určitý, jsme výrazným spolutvůrcem toho příběhu.

A v posledním rozhovoru, který jste vedli na Universu spolu s Jaroslavem, Jaroslav posluchače vybízel, aby hledali klíčový okamžik, kritický bod v nelineárním systému, kterým nepochybně jsme, na který stačí působit zcela nepatrnou silou, aby se změnil celý systém, kdy nás ono pověstné mávnutí motýlími křídly prvně odklonilo od vnitřního božství, kterým je Erós. A mohla to být, podle Jaroslava, z hlediska dospělých úplně banalita, někdy ve dvou, ve třech letech, kdy nás něco zranilo, co by nás nikdy v pozdějších letech zranit nemohlo, ale pro nás to byl okamžik, jak říká Jaroslav, kdy jsme přehodili výhybku, a začali se vzdalovat od svého božství, od lásky k životu, od Eróta, aniž bychom si to dlouho uvědomovali. Vydali jsme se vstříc tanátu, který se nám po letech zjeví v nějaké vážné nemoci, nebo dopravní nehodě. Nic z toho samozřejmě není náhoda. I když současný vědecký mainstream povýšil náhodu na Boha. Většina lidí vůbec netuší, co vlastně způsobilo, že jak by řekl Rilke: „Na ochozech smrt uviděli stát, kde se předčasně setkávají se smrtí.“ Jaroslav proto navrhuje u tebe v rozhovoru toltéckou rekapitulaci Victora Sancheze.

Martina: Ten návrat.

Milan Calábek: Prosím?

Martina: Ten návrat.

Milan Calábek: Ano. Kdy se lidé, pokud nepřišel jejich čas, uzdraví z osudových ran, které si zasadili, přijetím odpovědnosti za své zrady, a za celý svůj život, protože to, co jsem si já způsobil, já zase mohu opravit, já to zase mohu odčinit. A sice tím, že se podle Jaroslava, plně propojím s radostí ze života, s láskou k životu, která je projevem obrovské zázračné síly nazývané Erós a která z události, kterou jsme, vytěsní protipól tanátu.

Příkladem takové rekapitulace ve středoevropském kontextu může být třeba Viktor Frankl, který přežil peklo koncentračního tábora díky tomu, že si jako kdysi stoikové uvědomil, že ho můžou mořit hladem, mučit, nebo zabít, ale nemohou mu vzít svobodu rozhodovat se, jak na to bude vnitřně reagovat, jaký zaujme postoj. Neboť: „Věci nejsou ani dobré, ani zlé, to jen naše myšlení je takovými činí“, jak říká Hamlet.

A tak ten, kdo útočí na jeho slova za vyslovení názoru o našem podílu na vzniku rakoviny, který vychází z jeho osobní zkušenosti – Jaroslav tedy vychází z osobní rodinné zkušenosti, intuice, a ne zrovna zanedbatelných vědomostí, k jehož zkrácené formulaci ho vyprovokoval moderátor – každý, kdo takto na něj útočí, musí si uvědomit, že neútočí na nějaké pavědecké nesmysly, ale i na Freuda, Schopenhauera, a celý významný západní a východní proud filozofické duchovní tradice, kterou označit za esoterické blábolení může jen úplný ignorant. Nebo někdo, kdo nechce převzít zodpovědnost za svůj život, kdo nehledá jeho hlubší smysl, a není bláznivě zamilován do jeho krásy. Kdo nevidí, jak třpytem kapky deště, jak skrze zeleň stromů u cest, které nevedou třeba nikam, prosvítá absolutno.

Martina: Milane Calábku, znamená to, že úzus, který jsme si tak trošku osvojili, že když nám něco je, tak pořád hořekujeme, proč se to stalo zrovna mně, co jsem komu udělal, že mám takové bolení,

takové potíže, takové problémy, je vlastně to, o čem mluvíme? Že bychom neměli zbytečně pokládat tyto otázky, a hledat, proč se nám to stalo? Dá se to vždycky dohledat?

Milan Calábek: Podle té rekapitulace, kterou navrhuje Jaroslav, by se dohledat mělo – kdy jsme se odklonili od Eróta, kdy jsme se odklonili od naší lásky k životu.

Martina: A od sebe sama.

Milan Calábek: Od sebe sama. Od své podstaty. Od toho podstatného, co máme naplnit. To, co nám osud pro nás připravil. A jakmile se od tohoto odkloníme, tak ztrácíme sílu, ztrácíme schopnost znova vstát z prachu, a pokusit se dál bojovat.

Jestliže převezmu zodpovědnost za svůj osud, mohu, když si uvědomím, že existují příčiny, které mou nemoc, rakovinu, způsobily – naše konání, akce – tak to mohu změnit

---

Martina: To je vlastně ten okamžik, kdy Jaroslav nesouhlasil s tím, čím mu oponoval moderátor, a řekl mu, že pro člověka, kterému oznámí onkologickou diagnózu, to vlastně není hrozná zpráva, ale je to zpráva, díky které on to může otočit, může to vzít vlastní silou do rukou. To je ono?

Milan Calábek: Ano. Jestliže převezmeme zodpovědnost za svůj osud, můžeme zároveň, jestliže si uvědomím, že jsou tady věci, které způsobily to, že jsem onemocněl rakovinou – protože ne vždycky o tom rozhodují geny – že to byly má konání, mé akce, tak v tom momentě to mohu všechno změnit. Jestliže ne, jestliže budu obětí, jestliže budu poslouchat onu subpersonalitu, která mi říká: „Seš obětí. Je to hroznej svět...“ – tak je vše ztraceno.

Martina: V tuto chvíli si ale musím vzpomenout na jedny z nejčastějších výtek, které lidé adresovali Jaroslavovi – i když on mluvil konkrétně o své mamince, o svých příbuzných, o svém

příběhu – a ta výtka zněla: „A co malé děti, vy chytráci, když onemocní rakovinou a umřou? Také nenáviděly svůj život?“ Jak k tomu přistoupit a jak porozumět této tragédii?

Milan Calábek: „Jak vypadala tvoje původní tvář, než se narodili tví rodiče?“ To je jeden z nejznámějších zenových koánů, ze kterého bychom mohli vyjít, když budeme hledat odpověď na tuto důležitou a oprávněnou otázku. Většina posluchačů bude znát spíš z Bible: „Otcové jedli kyselé hrozny, a synům trnou zuby“, Ezechiel 18–2, a podobně u Jeremiáše. Možná si rozvzpomenou i na to, že starozákonní Bůh stíhá nepravosti otců až do třetího, nebo do čtvrtého pokolení. Tady jde o to, že rodové postižení dnes nejlépe objasňuje epigenetika. Epigenetické změny, jako je třeba metylace DNA, jako je deacetylace, defosforizace, jako jsou nekódující mikro RNA, a většina rakovin, s výjimkou těch, které způsobí viry, je genetického původu. Rozhodující úlohu ale nehrají jen tyto geny, nebo mutace, které jsme zdělili, ale epigenetické změny, jako je například epigenetické vypnutí třeba tumor supresorových genů, jako je TP53 gen, to jest takzvaný hlídací pes genomu.

Martina: Proč se najednou vypíná?

Milan Calábek: Vypíná se proto, že v určité etapě vlivem stresu, vlivem stravy – třeba mléčné výrobky, protože mléčné výrobky jsou určeny telátkům, dětem, aby rostly – se musí vypnout geny, které brání růstu, a musí zapnout geny pro růst. Jenomže, když se to stane v našem dospělém věku, tak dojde k tomu, že z prorůstových genů, když nerosteme, a nejsou brzděny těmito tumor supresorovými geny, se stanou onkogeny, a začne se v nás vytvářet nádor, a podobně.

Hlavní příčinou rakoviny je epigenetická dědičnost. Tím, že na genech svou nenávisť, kouření, UV zářením, a podobně, vytvoříme epigenetické značky, které zdědí naše děti a vnoučata.

Martina: My se bavíme teď o dětech, a u těch by měl policajt fungovat v podobě toho...

Milan Calábek: Tam jde o to, že my pracujeme s genetickou dědičností, nebo se zabýváme genetickou dědičností, mutacemi. Ty vznikají velice dlouho. Ale už Lamarck upozorňoval na to, že zároveň se může přenést to, co jsme zažili, i na naše potomky. Je spousta laboratorních testů u zvířat, u krysy: Když třeba, dejme tomu, vezmeme krysího samečka, pustíme do klece nějakou vůni a dáme mu elektrický výboj, tak ještě jeho potomek z třetí generace, když tuto vůni pustíme do klece, se schoulí někde vzadu – a dědečka vůbec nepoznal – a začne se třást strachy. A to je epigenetická dědičnost, protože se nedědí jenom mutace, ale dědí se i vypínání a zapínání exprese genů.

Takovým klasickým příkladem je holandská ledová zima, kdy Němci ke konci války z pomsty, protože tam stávkovali železničáři, zamezili asi 4,5 miliónům Holanďanů jakékoli potraviny asi na devět měsíců. Nastal hladomor, umřelo hodně lidí, desetitisíce, spousta lidí onemocněla. Ale z našeho hlediska je důležité, že děti, které se narodily těhotným ženám, tyto následky přenesly ještě na své děti, a ty na další děti. Podobně tomu bylo i v obleženém Leningradu. To znamená, tyto děti, které se narodily těmto ženám postiženým hladomorem, stresem a hrůzou, měly spoustu nemocí, které normálně jejich o něco starší bratři, nebo sestry, neměli. Ale u nich vznikly, a dál to v této linii pokračovalo, kdežto v linii před hladomorem k tomu nedošlo. A to známe záznamy ze Švédska, a z mnoha jiných stran. To znamená, že my vytváříme to, jak naše děti budou reagovat na určité situace, a zda už jim připravíme možnost vzniku rakoviny, protože třeba u leukémie vypneme FLT3 gen, nebo vypneme onen TP53, nebo jiné geny.

Martina: A vypneme ho třeba tím, že jíme – teď to zjednoduším, opravdu brutálně zjednoduším – že se stresujeme, že jsme zažili nějaký šok, že jíme moc mléka, že kouříme.

Milan Calábek: Nenávidíme, kouříme, vystavujeme se UV záření, a podobně. Je to celý konglomerát. A samozřejmě psychika tam hraje obrovskou roli. Většina lidí, většina zkušených lékařů, vůbec

neuvažuje o tom, že by nemoc, i tato vážná nemoc, byla aspoň z 80 procent, ne-li více, způsobena psychicky. A to je to, co vlastně Jaroslav říká, i když vyhrocenou formou. A když o tom začne mluvit velice normálně – poslouchal jsem jeden rozhovor, kde se moderátorka strašně rozčilovala, co Jaroslav mohl říct – a pak najednou dospěli k závěru – nikoli, že by ho ospravedlnili – že skutečně může zapůsobit naše psychika, že naše psychika může mít roli, a tak dál.

Rakovina je epigenetická nemoc. Je možné ji napravit tím, jak říká Hamlet: Nuťte se k ctnosti, i když ve vás není, jen tak můžete změnit přirozenost.

Martina: Milane, nemohlo se teď stát, že jsme třeba rodiče takto strašně nemocných dětí, ještě možná zatížili pocitem viny, že za to mohou oni? Víš, já bych nechtěla nikomu víc nakládat, a spíš bych chtěla přispět k tomu....

Milan Calábek: Je to nevědomost. Je to nevědomost, a pokud něco můžeme udělat, tak bychom ji měli rozptylovat.

Martina: Ehm.

Milan Calábek: Rakovina je epigenetická nemoc.

Martina: Epigenetická nemoc. Jmenoval jsi tady příklad. Zároveň epigenetika, dá se říci, přichází téměř do módy...

Milan Calábek: Tak to je nesmírně důležité.

Martina: A řekni mi – my to tedy nevíme? My tyto poznatky nemáme vědecky podložené? Protože já narážím na to, že k Jardovu výroku cítil potřebu vyjádřit se i ministr Válek – přičemž Jaroslav si nikdy nehrál na lékaře, nikdy si nehrál na onkologa – a já vůbec nechápu, co ho to popadlo.

Milan Calábek: Velice hezky o tom napsala ve slovenském deníku Pravda nějaká žena pod pseudonymem Popelka. Dokonce napsala dva články, nesmírně hezké. A v tom prvním píše, vyjadřuje se k překvapení, jak ministr Válek, který má v gesci tolik věcí, jako jsou

léky, nebo problém s IKEMem, a tak dále, místo toho, aby to řešil, tak řeší nějakého Duška. A vyloženě říká: „To je odpoutání pozornosti od vlastního selhání.“

A druhá věc, která je nesmírně důležitá – upozornil na to doktor Čížek, který říká velice hezky, že existují – zmíním to jenom jednou větou, měli bychom to rozebrat víc – že existuje pojetí dvou amerických špičkových odborníků, které musí ministr znát a kterým nemůže přiřknout, že by to snad byli proruští trollové – což udělal v případě Jaroslava – kteří popsali tři klíčové osobnosti ve vztahu k vážným nemocem: Koronární osobnost číslo A, to jsou lidi, kteří pravděpodobně dostanou infarkt, a umřou na infarkt, nebo budou mít ischemii, a tyto problémy. Pak je to osobnost B, relaxovaná, které se tato nemoc v žádném případě netýká. A pak je třetí, C, takzvaný nádorový typ. První osobnost, to jsou lidi, kteří, to už říkal nobelista Lorenz, závodí sami se sebou, kteří se překonávají, kteří se uštvou, jsou výbušní, cholericí, a podobně, rychlé spalování. To je tento typ. Friedman, který to formuloval, společně ještě s Rosenmanem, byl sám touto osobností. Po dvou infarktech se rozhodl, že to změní, a změnil to. Jeho vzorem byl Churchill a Jimmy Carter, a změnil se tak, že se dožil jednadevadesáti let. Navzdory tomu. On říká velice zajímavou věc o tom, jak postupovat, a cituje Hamleta, což se mi hrozně líbí: „Nuťte se k ctnosti, i když ve vás není, jen tak můžete změnit přirozenost.“ V Shakespearovi je všechno.

Každý z nás může dostat typ nemoci, ke které je vnímavý, pokud nezmění tu část své osobnosti, která ho k tomu předurčuje

---

Martina: Je to krásné. Ale někdo by to mohl pochopit tak, že jde o to nutit se k ctnosti, to znamená, že přestane být cholerik, začne to uzavírat v sobě, a tím se stává osobností potenciálně onkologickou.

Milan Calábek: Ne. On to podrobně vysvětluje: Je to řeč Hamleta ke Gertrudě. On podrobně vysvětluje, jak by měl člověk postupovat, jak by měl být relaxovaný, a podobně. Relaxovat. Relaxovat.

Martina: Promiň. Vysvětluje to kde? Že by to mohlo fungovat jako...

Milan Calábek: Ježíš, já nevím, já...

Martina: Že to lidé můžou třeba někde najít.

Milan Calábek: Jistěže, na internetu v angličtině. To není vůbec žádný problém. A ještě tedy doporučuje všech sedm dílů Hledání ztraceného času od Prousta jako velice dobrou terapii.

Martina: Promiň, ještě zopakuj ta jména.

Milan Calábek: Ano. Je to tedy Friedman a je to Rosenman. A kromě toho, a to je pro nás velice důležité, je tady ještě ta třetí osobnost C, lidé nádorového typu. Lidé tohoto typu jsou velice svědomití, úzkostliví, se sklonem k obavám, často samotáři – zatímco osobnosti A jsou extroverti – to jsou většinou introverti, rezervovaní a opatrní, neradi riskují, hůř zvládají změny, a ohrožuje je právě proto rakovina a deprese. Jejich zranitelnost samozřejmě neznamena slabost, ale je to další příklad, jak naše psychologické vlastnosti, a náš psychologický profil pomůže ovlivnit nemoc, kterou dostaneme. Že každý z nás je vnímavý k určitému typu nemoci, pokud nezmění tu část osobnosti, která ho k tomu předurčuje.

[Všechny příspěvky s Milan Calábek](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.